ergens verloren hebben."

De jongen ging voort mij met zijn brutale oogen aan te staren en die blik hield geen vleiende getuigenis in omtrent de kwaliteit van mijn hersenkronkels.

„Als u," (je had moeten hooren hoe die aap dat woordje *als* uitsprak) „als u haar ergens verloren hebt, dan is het èrgens anders, want hier is ze niet!"

Ik deed 'n paar stappen de gang in, bleef toen plotseling staan en vroeg over mijn schouder heen op onverschilligen toon:

„Apropos, kun je mij ook de namen zeggen van die twee dames die je zooeven naar boven hebt gebracht?"

Langzaam maar beteekenisvol knipte de jongen met zijn oogleden: ik had hem wel door elkaar kunnen schudden!

„Ik ken de dames niet, m'neer," zei hij eindelijk. „Alleen weet ik dat ze bij den heer Bosselaar moesten wezen!"

„Breng mij oogenblikkelijk naar mijnheer Bosselaars kamers!" commandeerde ik. „Misschien heb ik daar mijn .. speld wel verloren," voegde ik er bij. Ik moest tegenover dien oogknippenden of knipoogenden kwajongen toch mijn decorum bewaren.

DE EERSTE NEDERLANDSCHE DAMESBILJARTCLUB.

Ter gelegenheid van haar éénjarig bestaan hield de Eerste Nederlandsche Damesbiljartclub „Oefening onder ons" een zeer geanimeerden wedstrijd in Café Rondeel te Amsterdam.

Maar gelukkig, op een avond dat wij alleen zaten in den maneschijn, raakte ik onder betoovering van het uur en de plaats waar ik mij bevond en vergat ik alles, behalve de liefde voor het meisje aan mijn zijde.

Ach, het heerlijke mysterie van dien eersten liefdeavond. Ik weet niet meer wat ik zei, maar wij verstonden elkander; ik nam Sophie in mijn armen en kuste haar als mijn aanstaande vrouw.

Den volgenden morgen zocht ik mijn vriend Bosselaar op.

„Jochem," zei ik zonder omwegen, „ik heb mij met Sophie verloofd!"

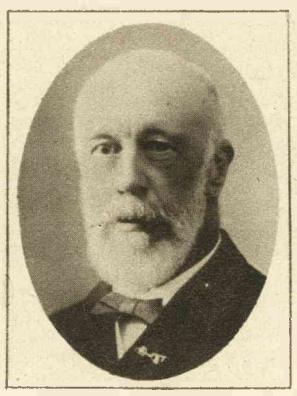
„Nou, dat doet mij genoegen," antwoordde Jochem op hartelijken toon. „Ik wensch jou alle mogelijk geluk, ouwe vriend! Sjongens, wie had dat kunnen denken?" — Er was een eigenaardige klank in zijn stem en voor een oogenblik wendde hij het hoofd om.

„Nou," ging Jochem voort, op zijn prettigen toon, „vertel nu eens hoe is 't gegaan?"

„Later," zei ik. „Ik kwam nu eigenlijk hier om je te vragen of je aan dien Yogi-vriend van jou wilde schrijven een paar fusten van dat liefdes-elixir over te sturen."

PROF. DR. A. BRUINING.

J. BOUDEWIJNSE. †

Prof. Dr. A. BRUINING, hoogleeraar aan de faculteit der Godgeleerdheid aan de Universiteit te Amsterdam, heeft als zoodanig zijn ontslag gevraagd. — Te Den Haag is op 80-jarigen leeftijd overleden de heer J. BOUDEWIJNSE. De overledene, die Ridder in de Orde van den Ned. Leeuw was, en oud-directeur van de stenografische inrichting der Staten Generaal, vervulde meer dan 40 jaar de functie van secretaris van het Hoofdbestuur van het Groot-Oosten der Nederlanden.

R. P. VAN ROIJEN,

die door den Amsterdamschen gemeenteraad benoemd is tot Directeur van de Gemeente Waterleiding, voorheen ingenieur-afdeelingschef bij de Duinwaterleiding te 's-Gravenhage.

H. L. GOLTERMAN.

A. TEN HARMSEN VAN DER BEEK.

Den 1sten Maart herdacht de heer H. L. GOLTERMAN, organist aan de Doopsgezinde Gemeente te 's-Gravenhage den dag, waarop hij vóór 25 jaar als zoodanig in functie trad. — De heer A. TEN HARMSEN VAN DER BEEK, commissaris van Politie te Middelburg, herdacht den 1sten Maart den dag waarop hij vóór 30 jaar bij de Politie te Rotterdam in dienst trad.

Bij mijn vriend Jochem weer aangeland, maakte ik weinig omslag.

„Za-ra-thus-tra!" riep deze uit, paf over het prompte. „Heeft 't gewerkt, dadelijk?"

„Ja," stemde ik toe, „en o Jochem," ik ratelde als een gek, „*hoe* kan ik jou ooit genoeg danken voor hetgeen je voor mij gedaan hebt. Doch zeg me nu *waar* ze is, Jochem! Jij moet ze kennen, mijn lieve kleine meid, o neen, klein was ze niet, juist de goede lengte en oogen! Mooie oogen en prachtig blond haar dat in kleine krulletjes rond haar gezicht hing. Zeg mij toch gauw, hoe heet ze?"

„Jouw persoonsbeschrijving," antwoordde Jochem akelig langzaam, „munt niet uit door bijzondere duidelijkheid. Uit een en ander begrijp ik nochtans dat je mijn nicht Sophie bedoelt."

Hij zocht even in een album en haalde er een portret uit te voorschijn dat hij mij liet zien.

„Dat is 'm!" riep ik verheugd maar een beetje ongrammaticaal uit.

Ik greep in plaats van een hoed een fez die in mijn nabijheid lag en drukte die mijn vriend op het hoofd.

„Kom mee, oogenblikkelijk!" drong ik aan. „En stel mij aan haar voor!"

„Zeg, Piet, zie je ze vliegen?" vroeg Jochem vrij onbeleefd. „Ze is maar een oogenblik hier geweest. Denk je dat ik zin heb om achter haar aan te stevenen als iemand die niet bij zijn zinnen is? Ze zou gelooven met *twee* gekken te doen te hebben! En dat zou niet in jouw voordeel wezen."

Hoe weinig vleiend zijn woorden waren, kon ik de kracht van zijn argumentatie niet ontzenuwen en ik stemde dus toe te wachten tot zich een geschikte gelegenheid aanbood aan juffrouw Sophie Bosselaar te worden voorgesteld.

Van dit oogenblik af was ik een geheel veranderd man en bezocht gezelschappen en maakte visites in de hoop Sophie te ontmoeten. Ik, de vrouwenhater, was op elk theekransje te vinden, waar ik allerlei ridderdiensten bewees en aandachtig luisterde naar de klaagliederen van oude dames over dienstboden, den duren tijd enz., alleen om maar met welgevallen op den blonden haardos van mijn geliefde Sophie te kunnen staren.

Een nachtmerrie achtervolgde mij intusschen: veronderstel dat het liefdes-elixir was uitgewerkt, voordat ik mij tegenover Sophie verklaard had? Deze vreeselijke mogelijkheid hing als het zwaard van Damocles boven mijn hoofd.

„Een paar fusten liefdes-elixir?" herhaalde Jochem in de grootste verwondering. „Mijn lieve hemel, Piet, waarvoor..?"

„Ja zie-je," verklaarde ik, „ik kan niet hopen dat ik altijd onder den invloed zal blijven van dat kleine beetje dat je mij gegeven hebt. Groote goedheid, stel je voor dat ik de liefde weer even gauw kwijt raakte als ik ze gekregen had?"

„Daar is geen vrees voor," mompelde hij eindelijk. „Als je 't mij vroeg, zou ik zeggen dat het een liefde was op 't eerste gezicht. Ik zou me over dat liefdes-elixir maar niet verder bekommeren. Je zult het er best buiten kunnen stellen."

„Natuurlijk, was het een liefde op 't eerste gezicht," beaamde ik. „Maar 't liefdes-elixir was toch om verliefd te worden op de eerste vrouw die ik zag. En daarom," ging ik voort, „kan ik er niet buiten en moet ik minstens een fust thuis hebben."

„Akkoord van Putten," zei Jochem, „als je 't dan werkelijk hebben *moet*, maak het dan zelf. Een deel eau-de-cologne op twee deelen water en dit kleuren met een beetje Cochenille!"

„Jochem . . . !" riep ik verontwaardigd uit.

„Luister eens, ouwe jongen," hernam hij, mij bezwerend de hand op den schouder leggende, „er moest iets gedaan worden. Jij was een veel te goeie kerel om voor een vrouwenhater te poseeren . . ."

„Ik *dacht* dat ik er een was," mompelde ik.

„Zoo is 't," stemde mijn vriend toe. „Er zijn geen werkelijke vrouwenhaters. Een vrouwenhater is iemand, die de rechte vrouw verloren of nog niet gevonden heeft!"

En op mijn woord, ik geloof dat hij gelijk had.

„MRS. O." (*foto Couvée*).

Het eerste bedrijf van Herman Roelvink's „Mrs. O.", dat door „Die Haghespelers" wordt opgevoerd. V.l.n.r.: Ella — Ina Kamenska; Mevr. Molenkamp — Mien Schmidt Crans; Jolande — Greta Lobo-Braakensiek; Van Hove — La Chapelle.

NEDERL. ROTOGRAVURE-MAATSCHAPPIJ, LEIDEN.